

col·lecció: estratègia

10 Actualització de l'informe sobre subministraments bàsics a l'AMB: l'aigua i el tractament de residus municipals

Carles Conill

Pla Estratègic
Metropolità
de Barcelona

**Actualització de l'informe
sobre subministraments bàsics a l'AMB: l'aigua
i el tractament de residus municipals**

Carles Conill

col·lecció: estratègia

10

col·lecció: estratègia

10 Actualització de l'informe sobre subministraments bàsics a l'AMB: l'aigua i el tractament de residus municipals

Carles Conill

Pla Estratègic
Metropolità
de Barcelona

Edició: Pla Estratègic Metropolità de Barcelona, octubre 2008

Realització: Marc Castells, Artgrafia

DL: B-50.435-2008

ÍNDEX

L'aigua i el tractament dels residus municipals

1. Subministrament	9
1. 1. Situació actual	9
1. 2. Execució d'inversions	10
1. 3. Inversions de futur	11
1. 4. Decisions pendents en matèria d'aigua	12
2. Sanejament en alta i depuració	19
2. 1. Situació actual	19
2. 2. Inversions de futur	19
3. Tractament de residus municipals	21
3. 1. Situació actual	21
3. 2. Inversions de futur	22

1. Subministrament

1.1. Situació actual

Respecte del document finalitzat el març del 2004 i editat amb una primera actualització durant el tercer trimestre del 2005, cal dir que els seus principis, filosofia i estratègia han estat plenament assumits pel Govern de la Generalitat de Catalunya. La política del Govern en matèria de planificació i gestió del cicle de l'aigua es fonamenta en la nova cultura de l'aigua i en els principis de la Directiva marc de l'aigua. Els objectius estratègics de l'Agència Catalana de l'Aigua s'han establert d'acord amb els mandats legals i l'abast temporal de la Directiva marc de l'aigua (2000/600 CE).

El comportament dels usuaris en l'àmbit metropolità més compacte, àmbit de l'Entitat del Medi Ambient de l'AMB (EMA), continua sent exemplar pel que fa a l'ús responsable d'aquest recurs. L'any 2006, l'aigua total subministrada ha estat de 262 hm³ i el consum domèstic de 116,63 litres/habitant i dia, sensiblement inferior als 130 del 2003, any en què es va fer el primer document.

Tanmateix, una pluviometria que es va situar durant el 2007 i primers mesos del 2008 per sota de les pitjors projeccions ha portat a declarar l'abril del 2008 la situació d'excepcionalitat prevista en el decret 84/2007, de sequera, a totes les conques de Catalunya, amb una previsió d'entrada en situació d'emergència, reserves d'aigua en els embassaments al 20%, en el àmbit Ter - Llobregat i, per tant, també al metropolità. La conscienciació ciutadana davant aquesta difícil situació ha fet que el consum domèstic hagi baixat fins als 109 litres/habitant i dia.

Després del mes de maig més plujós dels darrers trenta anys, s'ha pogut aixecar l'excepcionalitat de sequera i a mitjan juny la capacitat dels pantans del sistema Ter Llobregat –que abasteixen l'àrea metropolitana de Barcelona– arribava al 61%.

1.2. Execució d'inversions

Les actuacions que es proposaven en el document no han seguit totes el ritme d'execució que s'hi preveia. I, en concret, la connexió proposada entre el Consorci d'Aigües de Tarragona (CAT) i la xarxa regional metropolitana d'Aigües Ter Llobregat (ATLL) no s'ha fet.

La dessaladora prevista s'ha ubicat al Prat de Llobregat, però la seva execució no ha començat *de facto* fins a principis del 2007, la qual cosa comporta que la seva posada en servei estigui prevista per a mitjan 2009.

Les actuacions de SGAB en l'aprofitament de l'aquífer del Besòs s'han executat i les previstes en el Pla director d'abastament àmbit aigües de Barcelona 2010, que consistien en obres d'infraestructura en alta d'abast metropolità (interconnexió Font Santa - Trinitat, alimentació Font Santa - Prat, osmosi a Sant Joan Despí), han estat assumides per ATLL. Aquestes actuacions i l'ampliació de la planta d'Abrera, iniciades la majoria el 2007, s'estan fent a bon ritme.

Les instal·lacions de regeneració d'aigua de la depuradora del Prat de Llobregat, construïdes per Depurbaix SA, han representat una fita tecnològica, i actualment, amb les principals conduccions de reutilització acabades, estan explotades per l'EMA i en funcionament. En l'actualitat, s'està regant amb aigua regenerada de la planta del Prat tota la zona agrícola del Baix Llobregat, alimentada pel canal de la Dreta, entre Sant Boi i el mar, amb un cabal de 0,4 m³/s. Les obres que perllongaran la conducció per ampliar l'àrea de regadiu d'aquest canal ja estan adjudicades. La resta del cabal regenerat, fins a 3,5 m³/s, es destina a cabal de manteniment del riu, recarrega de zones humides i actualment també a rec de jardins i parcs públics; està en obres la conducció per portar aigua per a ús industrial als polígons propers de la Zona Franca i del Prat.

En situacions pluviomètriques adverses –com la que s'ha sofert els darrers mesos–, la no disponibilitat d'algunes de les actuacions que aportaven part dels nous recursos va obligar l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) a programar l'execució per emergència d'un seguit d'actuacions de recuperació de captacions d'aigua subterrània per evitar el desabastament de l'àrea metropolitana. Es tracta de pous a Sant Feliu de Llobregat, Gavà, el Papiol, el delta del Besòs i d'altres a les comarques del Penedès i el Garraf.

A més, es van preveure també altres actuacions d'emergència:

- L'aportació d'aigua en vaixells, procedents de Tarragona, Marsella (xarxa i canals de la Provença) i de la dessaladora de Carboneras, a Almeria.
- La connexió de l'extrem de la canonada del CAT amb el dipòsit de Cubelles que forma part de la xarxa d'ATLL.
- L'execució del previst minitransvasament (CAT - ATLL).
- L'aportació d'aigua del Segre captada a l'alçada d'Isòvol i transportada fins al Cardener, travessant el Cadí per la nova galeria de serveis del túnel.

En qualsevol cas, aquestes actuacions eren addicionals a les mesures de prevenció i restricció d'altres usos, previstos en el decret 84/2007 i en el de la seva pròrroga 257/2007, en vigor des de l'1 de gener del 2008.

1.3. Inversions de futur

Els documents de planificació de l'ACA preveuen actualment un increment de la demanda d'aigua a Catalunya de 160 hm³/any en l'horitzó 2025. Això es justificaria bàsicament per l'increment de població i per la necessitat de garantir el bon estat ecològic de les masses d'aigua, de les quals un 37% estarien en risc per al 2015.

Per això, i tal com es contempla en el Pla de gestió del districte de conca fluvial de Catalunya –actualment en procés de participació i consulta dels usuaris–, s'han de considerar tots els recursos derivats de l'estalvi i la reutilització d'aigües

regenerades (ja força emprades al territori metropolità), però també noves inversions en infraestructures de proveïment.

Les infraestructures de proveïment fonamentals, totes amb interconnexions possibles a la xarxa d'ATLL, serien:

- Ampliació de la dessaladora de la Tordera: 10 hm?
- Ampliació de la dessaladora de la Tordera: 60 hm?
- Dessaladora de Cunit: 20 hm? (ampliable a 60 hm?)

En la passada situació de sequera, aquestes inversions s'han contemplat com a susceptibles de ser incorporades (en concepte d'avenç de planificació) com a actuacions d'emergència. Per contra existeixen opinions divergents que postulen la conveniència d'assolir aquest increment del recurs mitjançant la connexió amb el Roine.

1.4. Consideracions per a un debat sobre les decisions pendents en matèria d'aigua a Catalunya

S'afegeixen a continuació algunes consideracions sobre les diferents alternatives existents per garantir en el futur el subministrament d'aigua. En aquest sentit, les consideracions que s'exposen tenen, per una banda, un abast que ultrapassa l'àmbit territorial estricte de l'àrea metropolitana; per l'altra, es plantegen amb la voluntat de contribuir al necessari debat sobre com garantir la futura disponibilitat d'aquest recurs, debat ampli que, com a mínim, hauria de contemplar:

- La posició real dels governs de França i Espanya, tenint present que l'opció actual del Ministeri de Medi Ambient, com la del Govern de Catalunya, és el dessalatge.
- L'eficiència energètica de les solucions en un entorn de lluita contra el canvi climàtic.
- El potencial que es pot derivar d'una més atrevida substitució de l'aigua per a ús agrícola. Cal tenir en compte que a Catalunya l'ús agrícola representa més del 70% de la demanda.

En qualsevol cas, es parteix sempre de la convicció de l'excel·lència en l'ús de l'aigua que han demostrat ciutadans, activitats econòmiques i administracions en aquest territori metropolità, com es palesa al punt 1.

1.4.1. Les grans dades

Per centrar el debat en el seu context és important recordar:

- La demanda d'aigua a Catalunya és de 3.100 hm³/any, dels quals l'agricultura consumeix un 70%.
- A les conques internes és de 1.200, 500 per a abastament, 250 per a la indústria i 450 per a l'agricultura. A la conca catalana de l'Ebre es demanden els 1.900 hm³ restants, 80 per a abastament, 50 per a la indústria i 1.770 (més del 90%) per a l'agricultura.
- Aquesta aproximació¹ permet fer una ràpida situació del repartiment de l'aigua a Catalunya. Cal afegir que les xarxes d'abastament de la regió metropolitana demanden 370 hm³/any i l'àrea metropolitana,² 260 hm³/any.

1.4.2. Connexió CAT - ATLL

Aquesta mesura, que ja es contemplava en el document del març del 2004, és abans de res una actuació per fer racional el conjunt hidràulic de Catalunya. Cal insistir que es fa referència al "minitransvasament", no al "trasvase norte" de l'antic PHN que, obviant altres mesures d'estalvi o d'aprofitament d'aquest recurs, alimentava les conques internes amb 190 hm³/any procedents íntegrament de l'Ebre.

La connexió CAT - ATLL, que ha estat a punt de ser executada, significaria completar la interconnexió de xarxes en alta del litoral català, i s'afegiria als enlla-

1. Monogràfic *L'aigua: un fre al desenvolupament?* Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya.

2. Per àrea metropolitana entenem Barcelona i els trenta-dos municipis més de l'àmbit de l'Entitat del Medi Ambient de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

ços ja en marxa (en projecte o obra) d'ATLL amb la Tordera i amb la xarxa del Consorci de la Costa Brava (tercera gran xarxa regional de Catalunya), així com de la dessaladora de la Tordera amb Cardedeu.

Com és prou conegut, es tractaria d'aprofitar els excedents –quan no són necessaris per al rec– dels 4 m³/s de la concessió feta al CAT en revestir-se el canal de rec del marge dret de l'Ebre. Parlaríem, per tant, d'un cabal mitjà aproximat d'1 m³/s, aproximadament 30 hm³/any, que mitjançant aquesta via podrien ser aprofitats per la regió metropolitana, en lloc d'anar a mar.

Seria convenient una canonada reversible per poder aportar, si fos necessari, recursos d'ATLL cap al CAT, la qual cosa permetria una gestió més eficient del conjunt de xarxes regionals, i la connexió d'aquesta canonada amb la dessaladora de Cunit incrementaria les possibilitats de gestió eficient. També caldria, per no repetir errors del passat, i com ja va proposar el Govern el mes d'abril d'aquest any, que el diàmetre de la canonada es correspongués amb el concepte aquí explicat del minitransvasament; és a dir, d'1,4 m de diàmetre, no més gran, atès que, si ho fos, es podria interpretar com l'obra encoberta de l'antic PHN.

1.4.3. Sobre les dessaladores

La dessaladora del Prat té un consum específic, considerant la recuperació d'energia, de 3 kWh/m³. Si hi sumem el consum de bombes de captació i impulsió, se superen els 4 kWh/m³, que és la xifra mínima a aplicar, ara com ara, al m³ dessalat.

Per tant, per al Prat, que produirà 60 hm³/any, s'està preveient una potència instal·lada d'uns 33 MW. Si hi afegim l'ampliació de Tordera, la nova de 60 hm³ de Tordera i la de Cunit, aviat estarem a prop dels 150 MW, sobretot comptant que tant Tordera com Cunit tindran consums netament per sobre dels 4 kWh/m³, a causa de l'energia consumida en el transport cap al centre de la regió metropolitana. Això és equivalent al consum d'una ciutat de 150.000 habitants, com Tarragona.

Ara bé, més enllà de la discussió sobre l'eficiència energètica d'aquesta solució en temps de necessària lluita contra el canvi climàtic, que és un debat ja en marxa, caldria tenir en compte les consideracions següents:

1. La dessaladora de Barcelona i l'ampliació de la de Tordera s'han d'acabar, i així s'incorporaran 60 + 10 hm³, que ja són necessaris per pal·liar el dèficit actual. La de Barcelona significarà el 25% de la dotació que se subministra a l'àrea metropolitana.
2. Fóra prudent, en canvi, abans de començar-ne les altres dues, meditar, en el marc del debat general sobre l'aigua, sobre els aspectes següents:
 - No coneixem prou quina serà l'eficiència real d'aquestes instal·lacions, tant l'energètica com el rendiment pel que fa a aigua produïda, i, per tant, quin serà el seu funcionament en el temps. El fet de no assolir els rendiments de projecte, cosa que pot passar en instal·lacions complexes com la planta de Barcelona, obligaria a modificar el model.
 - No sembla prudent posar tota la solució del futur en una única línia, en aquest cas el dessalatge. Un enduriment en la política energètica per complir compromisos mediambientals globals o un encariment encara més important del preu de l'energia podria posar en crisi tot el sistema de garantia d'aigua.

Per tot aquest seguit de raons sembla aconsellable que, en tot cas, les noves dessaladores s'incorporin en un procés gradual i sempre de manera complementària a altres fonts de recursos.

1.4.4. Possibilitats d'acordar l'ús de recursos dels rius dels Pirineus

La possibilitat d'utilitzar aigua dels Pirineus per abastir l'àrea de Barcelona es remunta com a mínim a l'any 1935, al Pla general d'obres públiques de Victoriano Muñoz Oms. Ara, i davant les decisions d'inversió que seran necessà-

ries per garantir de manera estable el subministrament d'aigua a Catalunya, podria ser un bon moment per reconsiderar novament aquesta via.

En altres paraules, abans de fer una inversió de més de 1.000 milions per portar aigua del Roine, no es podria considerar l'ús d'aquests diners per fer més sostenible l'agricultura a les terres de Lleida? Aquesta alternativa respecta els principis del Manifest de Vallbona del 2004 i coincideix en la seva voluntat de reforçar les relacions entre territoris, en benefici del progrés econòmic i del benestar general de la població.

El primer pas seria estudiar quin és l'estalvi possible. Algunes fonts parlen que la dotació mitjana per a rec al canal d'Urgell és de 8.500 m³/habitant i any, d'altres parlen de 6.500 m³/habitant i any, que és la previsió per al Segarra - Garrigues. També hi ha qui considera que es pot arribar a un rec eficient amb una dotació de 4.500 m³/habitant i any. En dades de 1998, a la conca de l'Ebre, el 70% del rec era poc eficient, a manta o per gravetat.

En qualsevol cas, és el Govern de Catalunya qui haurà de combinar la política agrícola i la de l'aigua i, per tant, qui haurà de prendre acords amb el sector i el territori, a partir de bancs d'aigua o altres fórmules. També haurà de considerar que, en aplicació de la Directiva marc de l'aigua, en un moment o altre, el principi de recuperació de costos també s'haurà de fer al camp.

Moltes són les solucions estudiades per portar aigua dels rius dels Pirineus. En descrivim dues, potser les més extremes, per il·lustrar el ventall d'alternatives:

1. La primera: BCN Ecologia, l'Agència d'Ecologia de Barcelona, proposa en el seu document *Programa de conservació dels sistemes aquàtics i gestió de la demanda d'aigua a la RMB*,³ com a obra de socors i de seguretat per ser usada només en cicles de sequera extrema, una connexió Oliana - Cardener - Sant Ponç (22 km de canal, 4 en túnel).

3. Estudi encarregat l'any 2004 per l'Entitat del Medi Ambient de l'AMB.

L'estudi avalua que l'estalvi possible a l'Urgell i al rec futur del Segarra - Garrigues pot assolir entre 70 i 140 hm³/any. A través de la figura jurídica dels bancs d'aigua es gestionarien aquests cabals estalviats per reforçar, amb flexibilitat i amb contracte previ a la situació extrema, la garantia d'aigua de les conques centrals.

Per enfortir aquest caràcter extraordinari, i, per tant, per garantir el bon estat dels mecanismes de bombament, que només estarien actius en moments d'emergència per sequera, es planteja l'ús del complex com un generador d'energia elèctrica de 33 MWh. Es carreguen en hores vall fent ús d'energia renovable i nocturna del pantà de Rialb unes basses ubicades a cota equivalent al bombament necessari per al traspàs d'aigua des d'Oliana al Cardener. Durant el dia, aquesta aigua es torna a turbinar fent que la diferència de cost de l'energia amortitzi el sistema de bombes i el cost energètic. L'estudi defensa l'autofinançament del sistema hidroenergètic amb independència de les conduccions cap al Cardener per insistir en el caràcter de la proposta com a subministrament de socors i no de transvasament d'aigua.

2. La segona és la proposada l'any 2000 per Lluís Graus, exdirector de la portada d'aigua del Ter a Barcelona.⁴ Una conducció de 117 km des del Noguera Pallaresa a Camarasa fins a Rialb i, d'allà, a Piera, que vertebrés el territori i solucionés problemes d'abastament a Lleida i a la Catalunya Central.

La proposta parteix del fet que per al Noguera Pallaresa, atès que és un riu de la conca de l'Ebre amb excedents d'aigua no compromesos amb regadius i amb alta qualitat del recurs, l'única negociació necessària seria amb les companyies elèctriques que disposen de concessions d'aprofitament. La solució pensada, igual que la portada d'aigua del Roine, capaç per a 10 m³/s en punta i per transportar 126 hm³/any, resulta econòmicament avantatjosa respecte d'aquesta darrera.

4. Citat a l'estudi de Josep Vergés *Estudi per a la valoració de la millor alternativa de transvasament d'aigua a l'àrea de Barcelona*, fet l'any 2001 per encàrrec de l'Entitat del Medi Ambient de l'AMB.

1.4.5. El Roine

Aquesta alternativa, amb abundants defensors, depèn de decisions dels estats espanyol i francès, i només hauria de ser considerada en cas que no fos viable l'alternativa dels rius dels Pirineus o per necessitats superiors a les projectades en els estudis actuals a les conques internes o per la necessitat de prescindir, la regió metropolitana, d'una part substancial de l'aigua del Ter (recordem que ara és de 200 hm³/any). Actualment hi ha una important reclamació a Girona, en el sentit de reduir el cabal del Ter que alimenta Barcelona.

També pot tenir sentit com a conducció de garantia de tot l'arc mediterrani, entre la frontera i Almeria, si es produís un baix rendiment de les instal·lacions de des-salatge projectades al programa AGUA del Ministeri de Medi Ambient, o en el supòsit que s'abandonés aquest programa.

Sempre caldrà tenir present que és una alternativa cara, sobretot tenint en compte que, quan la proposava ATLL a principis d'aquest segle, es pressuposa-va comptar amb finançament de la Unió Europea –cosa que ara podria no estar tan clara–, i això comporta que, si cal finançar-ho amb càrrec a la tarifa d'ús, i si fos només en l'àmbit de Catalunya, caldria fer-ne un ús sostingut i estable, no només com a recurs de garantia de subministrament, la qual cosa podria estar en contradicció amb altres actuacions proposades pel Govern.

2. Sanejament en alta i depuració

2.1. Situació actual

En aquest camp la valoració és del tot positiva. Les instal·lacions de regeneració d'aigua de la depuradora del Prat de Llobregat funcionen ja a ple rendiment i entre altres usos –rec, cabal de manteniment del riu, etc.– alimenten també les instal·lacions en proves de la barrera contra la intrusió salina del delta del Llobregat.

Les noves inversions en tractament terciari de les depuradores metropolitanas estan programades, finançades amb fons europeus i per l'ACA i seran executades per l'Entitat del Medi Ambient de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (EMA). Es tracta dels tractaments terciaris de les instal·lacions de Gavà - Viladecans i de Sant Feliu de Llobregat.

També s'està procedint a la valorització dels fangs assecats. En concret, els produïts a la planta del Prat són utilitzats com a combustible alternatiu a la fàbrica de ciment de Vallcarca. És cert, però, que el seu ús en altres fàbriques, com les de Sant Feliu de Llobregat o Montcada i Reixach, ha quedat en una mena de moratòria a causa de la forta contestació que s'ha produït.

2.2. Inversions de futur

En aquest camp concret el nou repte pendent, no contemplat al document anterior, són les instal·lacions de tractament terciari de la planta depuradora del Besòs.

La planta del Besòs, que l'any 2007 va tractar 124 hm³ d'aigua residual (un 25% més que la planta del Prat de Llobregat), no disposa actualment de tractament terciari. La disposició d'instal·lacions de regeneració d'aigua permetrien la seva reutilització per a diferents usos, com ara els següents:

- L'alimentació del nou zoo de Barcelona.
- La recarrega de l'aqüífer del Besòs a l'alçada de la Llagosta, la qual cosa permetria recuperar l'aigua per al seu tractament a la planta del Besòs d'AGBAR.
- L'ús industrial de l'aigua.

3. Tractament dels residus municipals

3.1. Situació actual

En aquest camp del tractament i valorització dels residus municipals s'han assolit, a l'àmbit metropolità, gran part dels objectius previstos en el document de març del 2004.

A finals del 2006 s'ha procedit al tancament de l'abocador del Garraf i en l'actualitat, mitjançant l'ús de les instal·lacions construïdes –ecoparcs 1, 2 i 3, més el dipòsit controlat d'Hostalets de Pierola, en què es construirà el quart ecoparc–, està resolt el tractament sostenible dels residus produïts per la població metropolitana. Una darrera peça clau d'aquest sistema és el dipòsit controlat de bales de rebuig d'ecoparc, en funcionament a Cerdanyola del Vallès.

El comportament ciutadà ha mantingut la tònica positiva i d'exemplaritat que es produeix en altres vectors ambientals. Les dades ambientals provisionals del 2007 revelen un creixement del 9,56% en el global de les recollides selectives, singularment amb un increment del 17,93% pel que fa a la recollida d'envasos lleugers. Respecte a la recollida selectiva de FORM (fracció orgànica de residus municipals), que ha assolit també un creixement del 9,67%, cal dir que s'incrementarà substancialment encara més amb la posada en marxa de la nova contracta de recollida de la ciutat de Barcelona, que serà operativa a mitjan 2009 i en la qual es preveu l'extensió a tota la ciutat de la recollida segregada de residus orgànics.

Tot i això, cal dir que, si bé l'efecte del tancament de l'abocador del Garraf s'ha superat amb les noves instal·lacions que l'Entitat del Medi Ambient de l'Àrea

Metropolitana de Barcelona (EMA) ha anat construint, el proper exhauriment dels altres dos dipòsits controlats de la regió metropolitana –Vacarisses a finals del 2009 i Santa Maria de Palautordera a finals del 2010– com també la manca d'alternatives, ara per ara, indiquen una important fragilitat del sistema de tractament a curt termini. En aquest sentit, és important posar de manifest la necessitat estratègica de mantenir la capacitat de dipòsit suficient a Hostalets de Pierola (Anoia), tant a efectes metropolitans com de tot Catalunya.

3.2. Inversions

El nou ECOPARC previst al document està adjudicat i iniciat, tot i que s'ha produït un cert retard en el seu inici a causa de dificultats en l'obtenció de les autoritzacions municipals. Aquesta nova instal·lació usarà el dipòsit controlat d'Hostalets de Pierola per a la deposició del seu rebuig.

Ja està en funcionament el dipòsit de bales de Cerdanyola del Vallès, que té una doble funció: fa un servei com a instal·lació de deposició d'un residu ja tractat, amb poc contingut de material biodegradable i embolicat en plàstic, i alhora restaura paisatgísticament un espai degradat. Aquesta experiència sembla que es pot replicar sense gran dificultat, cosa que no treu la necessitat de disposar d'un punt d'abocament del residu no tractat, que ara per ara, com s'ha dit més amunt, només és a Hostalets de Pierola.

De les inversions assenyalades al document només hi ha pendent la planta de valorització energètica del rebuig. L'EMA ha aprovat l'adequació de la planta existent, la de Sant Adrià de Besòs, per poder tractar el rebuig de l'ecoparc 3, actuació que es posa ja en marxa. Així mateix s'han iniciat els treballs de redacció del nou Programa metropolità de gestió dels residus municipals (PMGRM 2008-2015), que ha de determinar el futur tractament dels residus a l'àrea metropolitana i que decidirà el tipus de tractament tèrmic necessari i la seva ubicació.

Aquests nous tractaments s'hauran de decidir d'acord amb l'experiència europea, que tendeix a incrementar la valorització i a minimitzar la disposició en abo-

cadors, pels condicionants tècnics i econòmics. En aquest sentit, cal mencionar que els requeriments econòmics –que potser no eren un condicionant en la data de redacció de l'anterior informe– ara sí es revelen com a més importants. Els treballs d'aquest programa han de finalitzar a finals del 2008, moment en què quedaran concretades les inversions necessàries.

Pla Estratègic Metropolità de Barcelona

Institucions membres de la Comissió Delegada del Consell General

Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya

Ajuntament de Badalona
Ajuntament de Barcelona
Ajuntament de Cornellà de Llobregat
Ajuntament del Prat de Llobregat
Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat
Ajuntament de Montcada i Reixac
Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet
Ajuntament de Pallejà
Ajuntament del Papiol

Consell Comarcal del Baix Llobregat
Consell Comarcal del Barcelonès
Entitat Metropolitana del Medi Ambient
Entitat Metropolitana del Transport

Aena
Autoritat Portuària de Barcelona
Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona
Cercle d'Economia
Comissió Obrera Nacional de Catalunya
Consorci de la Zona Franca de Barcelona
Diputació de Barcelona
Fira de Barcelona
Foment del Treball Nacional
Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona
Unió General de Treballadors de Catalunya
Universitat de Barcelona

Institució promotora

Ajuntament de Barcelona

Amb la col·laboració de

IBERIA